

ΑΠΟ ΤΑ ΑΡΧΕΙΑ ΜΑΣ

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΚΑΙ ΕΥΘΥΜΗΣΤΕ

Είς την στήλην αὐτὴν δημοσιεύομεν σήμερον σειρὰν ἐπισήμων ἀναφορῶν, αἱ ὁποῖαι ἐστάλησαν κατὰ καιροῦς ὑπὸ Ἀστυνομ. Σταθμάρχων, χωροφυλάκων καὶ δασοφυλάκων πρὸς τὰς προϊσταμένας τῶν ἀρχάς.

Αἱ ἀναφοραὶ αὗται εἶναι γνησιόταται. Οἱ ἀμφιβάλλοντες ἄς ἐρευνήσουν εἰς τὰ ἀρχεῖα τοῦ Κράτους καὶ θ' ἀνακαλύψουν θησαυροὺς ἐξ αὐτῶν. Διαβάστε λοιπὸν καὶ εὐθυμήσατε: Ἀναφορά τοῦ Ἀστυνομ. Σταθμάρχου Ἀθανασίου Α.

Πρὸς τὸν Ἀστυνόμον Καλαμπάκας

Οἷσιν καρποφόρου τῆς γαῖος κἀποθεν τοῦ γραφείου μου καὶ γονήμου ὄντος τοῦ ἐδάφους, ἐβύρωσεν ἐνθ' ἵδε κολοκυνθῆα, φυσικῶς καὶ χωρὶς κανεὶς νὰ τὴν φυτεύσῃ, προξενήσασα τὴν ἔσιν τιν ἀποκάτω μου χωροφυλάκων Τσουρπάνη καὶ Σκαρπαλέξου, λεγόντων τοῦ μὲν νὰ τὴν ἐκφυτρώσῃ ἵτις ἐτεκνοποίησε μὲ τὸν καιρὸν, τοῦ δὲ ὡπὸς τὴν ἀφήσῃ καὶ πλυθῆναι τὸ γένος τῆς ὡς τὸ εἶδος τοῦτο εἶναι σπάνιον ἐν τῇ δικαιοδοσίᾳ μου. Τότενες ἐπῆλθεν ἐπέμβασις μεταξὺ τῶν, τότενες ἠνοῖξε ἔρις καὶ μάλωμα, τότενες δὲ ὁ Σκαρπαλέξος θυμωθεὶς ἐξάγει τὸ ἐπὶ τοῦ τοιχομάτους κρεμάμενον ὄπλον Γκράφ ὑποδείγματος 74 καὶ χρησεὺς κοινῆς, καὶ ἀνασπασάμενος εὐτυχῶς μάχαιραν μετὰ τοῦ μαχαιροφυλάκου τοῦ εἰς κοινὴν γλώσσαν φικῶς καλοῦμένου, κατέφερε διὰ τὸ πέλματος τῶν ποδῶν ὅσῳν νὰ ἦτο ἄλογον ἀφοῦ ἐπῆλθεν ἀκρότης καὶ ραγδαία αἱματοχυσία κρουνοῖδον, παραβλάψασα τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος καὶ ἀνεπαίσθητως ἐξῆγαγε τρεῖς ὀδόντας, οὓς ἐπισυνάπτω δι' ἰατρικὴν ἐξέταση καὶ διὰ τὸ ἀκρίβως τῆς ἀναφορᾶς, ὁ δυστυχῆς Τσουρπάνης πρὸ ὀλίγου δεῖν νὰ μὴ σημάει σιοπητήριον καὶ νὰ μείνῃ κατὰ ντῆα κόκαλο. Μετὰ τῆς ἀνωτέρω σκηρῆς οἷς καταγγέλω εὐπειθῶς καὶ τοὺς δύο μετὰ τῆς κολοκυνθῆας ὡς ὑπαίτιον ἀποπειρας καὶ ἀδίκου ἐπιθέσεως ἐπὶ φόνου, ξεριζωθεῖσης ἡδὴ καὶ ἐξαφανισθέντος τοῦ πληθυσμοῦ τῶν εἰδῶν τῆς διὰ νὰ ὑποστοῖν τὰς παρὰ τοῦ νόμου καταγγελομένας ποινὰς καὶ ἔχω δύο ἐτοιμοὺς μάρτυρας οὓς θὰ ἀποστείλω τηλεγραφικῶς τάχιστα καὶ ὀνομαστὶ τὸν Μοῦτρον καὶ Καραμοῦτρον διὰ νὰ ἐνεργήσουν ὅλα τὰ παραπάνω πρὸς διδασκὴν καὶ συμμόρφωσιν ὅλων τῶν ἄλλων.

Ὁ εὐπειθῆς ἀστυν. σταθμάρχης Α Θανασίου

Ἀναφορά τοῦ λογιῶν Τοιμοπουριδάκη

Πρὸς τὸ ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν Ὑπουργείων τῆς Ἑλλάδος

Κύριε ὑπουργέ, λαμπροῦσης οὔσης τῆς σελήνης καὶ τοῦ φωτός ἀνατανάλλωντος ἐπὶ τοῦ νεροῦ τῶν ὑδάτων, ὑπάγας εἰς τὴν παλῆαν βροσούλαν ἴτε μπιτ σταλιά νερὸ δὲν ἔχει, ἵνα συλλήψω τὸν ἕστυφ-φουδίκον Μῆτρον Γεωργίου ὅστις με ἠπέλιψε πόσο μάλλον ἠστού-βούδνος ἐγὼ καὶ κρανόντος καὶ λέγοντος, (στάσου κερατὰ), εἶπ' δὲ γενέοντι ληστάρῳ ἀντιβούδνος, ἀντικαρῶντος καὶ λέγοντος (νὰ μὰς τά...) κ. ὁποῦργε, ἐν παρενθέσει, διὰ τοῦτο παρακάθ' ὃ, ἐπειδὴ ἀγαπᾷς τοὺς καλοὺς στρατιώτας, νὰ μοὶ ἀποπέμψης ἀρκετὴν δύναμιν ὅπως συλλήψω καὶ ἀεψῶ ταῦτα τὰ γαλῶνια καὶ ὅμως τρέμουν ὄλοι εἰς τὴν διαταγὴν μου καὶ μένω.

Εὐπειθέστατος ἀποσπασματάρχης

Ἰωάν. Τοιμοπουριδάκης

Λοχίας τοῦ 1ου Εὐζωνικοῦ συντάγματος

Τηλεγράφημα τοῦ Ἀστυνομ. Σταθμάρχου Κ. Μ.

Πρὸς τὴν Μοιραρχίαν Μεσολογγίου

Περὶ λιστῶν ὧν ἐστάλην περὶ καταδιώξεις ἐνισοσάμων αὐτοὺς καὶ δρμέως τρεξάντων ἐγὼ ἐκινησάμην αὐτοὺς ἐπὶ τῆς ἀρχεὺς τοῦ βου- νόμου, ὅπερ εὐρὸν χάνδακα οὐ δινθηθῆναι σίλησε αὐτῶν.

Ἀστ. Σταθμάρχης Κ. Μ.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

Ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν

Ἀθήνας

Σκοῦνα φουόντο Λιούς, ψομί τσοῦρημο γιόκ. Διατάξαιτε δέοντα.

Τελώνης Κυθήρων

Παπαβ...

Σημ. «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ». — Σκοῦνα: ἱστιοφόρον πλοῖον. Φουόντο: ἐναυάριον. Λιούς: Ἀντικύθηρα. Τσοῦρημο: πλήρωμα τοῦ πλοίου. Γιόκ: ἀπολέσθη αὐτανδρον.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ 1821

Η ΩΡΑΙΑ ΑΝΤΩΝΙΑ

Μέσα στὴ ζάλη τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, ὅταν ὁ Ἰμβραήμ Πασσᾶς εἶχε μεταβάλῃ τὴν Πελοπόννησον εἰς ἐρεῖτια, πεντακόσια γυναῖκόπαιδα ὑπὸ τὴν προστασίαν διακοσίων πενήντα μαχίμων ἀνδρῶν κατέφυγαν στὸ Μοναστήρι τοῦ Ἀϊ-Γιάννη τῶν Τσετσεβῶν στὴ Πάτρα, σ' ἓνα ἔθρονον ποὺ ποτὲ δὲν πάτησαν τὸ πόδι τους οἱ Τούρκοι.

Ἐκεῖ μὲ τ' ἄλλα γυναῖκόπαιδα κατέφυγε καὶ ἡ Ὠραία Ἀντωνία ἀπὸ τῆς Ζαχλοροῦ, νεοτάτη χωριατοπούλα καὶ περ' ἄφημη γιὰ τὴν ἐμμορφίαν τῆς.

Ἀπὸ χρόνια πρὸ τοῦ περιστατικοῦ αὐτοῦ, εἶχε ἀποπειραθῆ νὰ ἀπαγάγῃ τὴν Ἀντωνία ὁ ἐκ Ζουμπάτης ὀπλαρχηγὸς Δ. Νενέκος.

Ἀπέτυχε ὁμως καὶ ἀπὸ τότε ἡ ἐροτικὴ φλόγα δὲν εἶχε σβῦσει μὲς ἰσὴ καρδίᾳ του.

Ἐφαρὰ ὁ Νενέκος ἔμαθε τὴν καταφυγὴν τῆς Ἀντωνίας μὲ τ' ἄλλα γυναῖκόπαιδα στὸ μοναστήρι τοῦ Ἀϊ-Γιάννη καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ πῆγε μὲ τὰ παληκάκια του καὶ τὴ ζήτησε ἀπὸ τὸν ἠγούμενον πάτερ Ἀνανίαν. Ὁ ἠγούμενος φυσικὴ τὸν ἐδιώξε, ἀφοῦ τὸν συμβούλεψε νὰ εἶνε πρὸ φρονίμος καὶ νὰ μὴ ἀσχολεῖται μὲ ἐροτικὰς ὑποθέσεις τῆ στιγμῇ ποὺ κινδυνεύει ἡ Πατρίς.

Ἡ ἀρνήσις ὁμως τοῦ ἠγούμενου ἐξόργισε τὸν Νενέκο. Θέλησε τότε νὰ ἀρπάξῃ τὴν Ἀντωνία διὰ τῆς βίας, μὰ ἐπενέβη ὁ ὀπλαρχηγὸς Ροδόπουλος καὶ τὸν διώξανε ἀπ' τὸ μοναστήρι. Ὁ Νενέκος ἔφυγε βρόζοντας καὶ ἀπειλώντας ὅτι θὰ εἰς τοὺς κάρην.

Πραγματικὴ δὲ ἐκράτησε, ὁ ἄθλιος τὸ λόγο του.

Σημέρον ἡ 17 Ἰουνίου 1827 ὅταν ἀραῖοι πυροβολισμοὶ, πικνοὶ πυκνότετοι σὲ λίγο, ἀκούστηκαν γύρω ἀπὸ τὸ μοναστήρι τ' Ἀϊ-Γιάννη τῶν Τσετσεβῶν. Ἦταν ὁ Νενέκος ὁ ὁποῖος μὴ δυνάμενος ν' ἀρπάξῃ τὴν Ὠραίαν Ἀντωνίαν ἔκανε ἐπί' ἑστὸν τὸν Τούρχο Πασᾶ, πέτυχε νὰ τοῦ δοθῇ ἀμνηστία καὶ ἐξεστράτευσεν μὲ τὰ παληκάκια του καὶ Τούρχους καὶ Ἀραβὰς στρατιώτας κατὰ τοῦ μοναστηρίου. Στὸ Πασᾶ ὁ Νενέκος εἶπε ψευδῶς, πὸς ἐκστρατεύει γιὰ νὰ ὑποτιθῇ τὸν ἐνόπλιον Ἕλληνας ποὺ εἶχαν καταφύγει στὸ μοναστήρι, μὲ τὰ γυναῖκόπαιδα. Ὁ σκοπὸς του ὁμως ἦταν νὰ κἀψῃ τὸ μοναστήρι πρᾶγματι καὶ νὰ πατήσῃ πάνω σ' Ἑλληνικὰ αἱματοκυλισμένα κορμιά γιὰ ν' ἀποχτήσῃ τὴν Ὠραίαν Ἀντωνίαν, θυσιάζοντας ἔτσι γιὰ τὸν ἔρωτά του Πατρίδα καὶ Τιμὴν!

Ἡ πρώτη ἐφοδος τῶν Τούρχων κατὰ τοῦ μοναστηριοῦ ἀπεκρούσθη ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας. Πολεμοῦσαν οἱ ἄνδρες καὶ αἱ γυναῖκες τοὺς γέμιζαν τὰ ὄπλα. Πολεμοῦσε καὶ ἡ ἴδια ἡ Ὠραία Ἀντωνία! Ἔγινε δευτέρᾳ ἐφοδος, τρίτη κ' ἰ τέλος οἱ Ἕλληνες ὑπέκυραν πρὸ τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τοῦ ἐχθροῦ, τὰ ταμποῦρια τους ἐπατήθησαν καὶ 180 γενναῖοι ἐσφάγησαν ἐντὸς αὐτῶν!...

Ἡ Ὠραία Ἀντωνία πληροφορηθεῖσα μέσα στὴν ἀναστίτως καὶ στὴ σφαγὴ τοὺς ὄδηγεῖ τοὺς Τούρχους, ἄρπαξε ἓνα γιαταγάνι, χῶθηκε ἀνάμεσα στοὺς ἀλληλοσφαιζομένους, ἔφαξε γύρω τῆς μὲ μιά ματιὰ, ἀντίκρουσε τὸν Νενέκο καὶ πηδώντας μπρῶς τοῦ τοῦ φώναξε:

— Προδοτὴ, πᾶρε κείνο ποὺ σοὺ πρότεινε! Τοῦ κατέφερε δὲ συγχρόνως στὸ κεφάλι δυνατὸν σπασθισμόν, τὸν ὁποῖον ἐκεῖνος ἀπέφυγε χάσας μόνον μέρος ἀπὸ τὸ δεξιὸν του αὐτί. Συγχρόνως οἱ Τούρκοι ἔπιασαν τὴν Ὠραίαν ἡρωίδα ἐνῶ ἡ ὑπόλοιπη φρουρὰ τῶν Ἑλλήνων ἐσφάζετο ἀγρίως!...

Μὲ τὴν καταστροφὴν αὐτὴν τῶν Ἑλλήνων ὁ Νενέκος ἐκέκρισε τὴν Ὠραίαν Ἀντωνίαν καὶ τ' ἀνάθεμα τῆς πατρίδος του, τῆς ὁποίας πρῶτος αὐτὸς εἶχε γίνῃ προδοτὴς!

Ἀμέσως κατόπιν ὁμως ἡ Ὠραία Ἀντωνία προτιμήσασα ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ προδοτοῦ τὸν θάνατον ἐκρημνίσθη ἀπὸ ἓνα ψηλὸ βράχο.

Ὁ Νενέκος εἰδοποιήθηκεν ἀμέσως, ἔτρεξε νὰ τὴν σώσῃ, ἀλλὰ ἦταν πλέον ἀργά. Ἡ Ὠραία Ἀντωνία εἶχε μεταβληθῆ σ' ἓνα σορὸν αἱματομένον σαρκῶν!...

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Ἀρρώστησες καὶ ἀνάμεσα στὴν πόρτα σου τὸ χάρο καὶ τοῦπα: — Σῦρε σὸ καλὸ ἐγὼ θὲ νὰ τὴν πάρω.

Ι. Πολέμης